

THIÊN ĐÀNG BƠ VỢ

Mai Anh Tuấn

Như đã quên lâu rồi, một thời xa xôi. Sao còn tiếc nuối, sao mắt rã rời, lòng buồn không
ngươi, ngày vui mất rồi. Chiều tím, những chiều lê thê, vẫn còn đam
mê, ngóng trông quên đường quên lối chưa về. Sầu nấc lên cung đàn, điệu tình mênh
mang, ngậm ngùi dĩ vãng, năm tháng phai tàn, lạc hồn thênh thang, sầu giăng ngút ngàn. Đàn
khóc than điệu bơ vợ, tơ chùng say sưa, ngóng trông bao ngày bao tháng chưa vừa. Mơ ai
kia tóc xõa ngang đầu, cô đơn mòn môi âu sầu, dặm dài phong sương, lối đi vẫn hun hút sâu.
Ôi bao năm dĩ vãng, cũng là nhàm chán, năm tháng vô tư bay xa mịt mù ngõ ngàng.
Thôi đã xa thiên đàng, một thời hân hoan, khung trời cháy sáng, cây cỏ hoang
tàn, một vùng hoang mang, ngàn hoa úa vàng. Lạc lối, thiên đàng bơ vợ, sao trời không
mưa, khát khao những ngày vui cũ chưa vừa. Đời vắng xa ôi đời chỉ là thiên đàng bơ
vợ.